

bekræftelse af pagtens værdi, og en styrkelse af FN ville netop være strengt at overholde alle pagtens bestemmelser.

Storbritanniens repræsentant udtrykte tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at foretage en gennemgang af pagten. Fejlen ved De forenede Nationer var ikke pagten, men medlemsstaterne, der ikke anvendte den rigtigt. Fortolkning og udfyldelse; som det var sket med vedtagelsen af deklarationen om venskabelige forbindelser, var et bevis på, hvorledes pagten kunne styrkes. En pagtrevision måtte foretages under mere gunstige omstændigheder. Begyndte man på en sådan på et forkert tidspunkt, kunne det skabe falske forventninger, som kunne skade arbejdet inden for De forenede Nationer.

Frankrig, der formentlig er et af de faste medlemmer af sikkerhedsrådet, der er mest imod en pagtrevision, holdt et meget moderat indlæg, hvori der blev advaret imod en pagtgennemgang. Frankrigs repræsentant fandt at man måtte indtage en pragmatisk og realistisk holdning; en kritik af pagten kunne svække den. Frankrig tog iøvrigt meget aktivt del i de underhåndsforhandlinger, der førte til, at det resolutionsforslag, der blev fremlagt af latinamerikanske lande, blev afsvækket, således at resolutionen kunne vedtages med stor majoritet.

Det sovjetiske indlæg blev fulgt op af indlæg fra Ungarn, Ukraine, Bulgarien, Tjekkoslaviet, Hviderusland og Rumænien, der alle fremhævede, at tidspunktet var ilde valgt; således nævnte såvel Ungarn som Tjekkoslaviet, at en pagtrevision ikke kunne komme på tale, så længe Kinas repræsentation var så omtvistet. Hviderusland advarede herudover imod, at De forenede Nationer lægger for megen vægt på økonomiske og sociale forhold. FN var først og fremmest et politisk instrument. Fra vestlig side var der iøvrigt kun indlæg fra Italien og Japan, der begge var for en gennemgang af pagten formentlig for at få ændret art. 53 og 107, der omtaler fjendtlige stater — og Japan måske også ud fra sikkerhedsråds-aspirationer. Udviklingslande som Ghana, Jamaica og Zambia fremhævede, at de nye lande også måtte have en mulighed for at øve indflydelse på pagten, til hvis udarbejdelse de ikke havde bidraget.

II. Resolution.

Brasilien, Colombia, Costa Rica og Nicaragua fremlagde et resolutionsudkast, hvor der i den præambulære del blev udtalt, at en periodisk gennemgang af FNs pagt er en af måderne til at sikre fuld anvendelse af principper, hensigter og formål med De forenede Nationer. I den operative del blev generalsekretæren anmodet om inden 1. august 1971 at indhente medlemsstaternes forslag til en gennemgang af pagten i erindring om art. 109 samt om at sammenkalde den komite, der blev nedsat på 10. generalforsamling, til at behandle disse forslag og aflægge rapport herom til 26. generalforsamling.

Efter forslag af Libanon, der blev accepteret af forslagsstillerne, ændredes den præambulære artikel således, at det udtales, at en periodisk gennemgang er en af måderne til at sikre fuld anvendelse af principperne og opfyldelse af hensigter og formål nedfældet i pagten. I stedet for at indkalde ovennævnte komite, der består af alle FNs medlemsstater, anmodedes generalsekretæren om at udarbejde en rapport på basis af forespørgsler hos medlemsstaterne, der skulle afgives inden 1. juli 1971, og at optage dagsordenspunktet påny på 26. generalforsamling.

Efter langvarige drøftelser mellem landegrupperne blev den præambulære artikel omarbejdet således, at der blot udtales, at man har bemærket de forskellige synspunkter, der er blevet fremsat under debatten. Medlemsstaternes udtalelser skulle afgives inden 1. juli 1972, og generalsekretærens rapport afgives til 27. generalforsamling, hvor sagen skulle optages på den foreløbige dagsorden.

Et kompromisforslag, hvorefter der i den præambulære del anmodes om udtalelser om betimeligheden („the opportuneness“) af at gennemgå pagten, og hvorefter generalsekretærens rapport skal afgives til medlemsstaterne og ikke til en generalforsamling, syntes på et tidspunkt at have mulighed for også at vinde Sovjetunionens tilslutning, men tidspresset forhindrede videre forhandlinger, og resolutionsudkastet med ændring af fristerne til 27. samling blev bragt til afstemning med navneopråb.

Resolutionen blev vedtaget med 69 stemmer for, herunder alle de vestlige lande med